

Sygn. akt V U 888/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Romuald Kompanowski

Protokolant Anna Werner-Dudek

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2015 r. w Kaliszu

odwołania E. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 29 czerwca 2015 r. Nr (...)

w sprawie E. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 29 czerwca 2015 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującej E. O. prawo do emerytury poczynając od dnia 1 marca 2015 r.

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz odwołującej kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 czerwca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił E. O. prawa do emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach albowiem wnioskodawczyni nie osiągnęła wymaganego okresu takiej pracy. Tym samym organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia okresów gdy wnioskodawczyni miała orzeczoną czasową niezdolność do pracy z powodu choroby.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła E. O. wnosząc o zmianę decyzji i przyznanie prawa do emerytury przy zaliczeniu spornego okresu jako okresu pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołująca E. O. urodzony dnia (...) w okresie 1.12.1983 – 30.11.1984 była pracownikiem Wojewódzkiego Szpitala (...) a w okresie 1.12.1984 – 31.12.1998 był pracownikiem Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w P.. W obu jednostkach odwołująca była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku lekarza stomatologa przyjmującego pacjentów.

dowód: świadectwa pracy, świadectwa pracy w warunkach szczególnych w aktach ZUS.

Odwołująca na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się łącznym okresem składkowymi nieskładkowym w rozmiarze 20 lat 1 miesiąc i 6 dni. Zaliczony przez ZUS okres pracy w warunkach szczególnych to 14 lat 5 miesięcy i 29 dni. Przypada on na okres 1.12.1983 – 31.12.1998 przy czym z tego okresu ZUS wyłączył okres urlopu bezpłatnego: 16.08. – 3.09.1993, 11.10. – 16.10.1993 oraz okresy nieobecności w pracy z powodu orzeczenia czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby w rozmiarze 6 miesięcy i 11 dni.

/bezsporne/

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12. 1998 r. o emeryturach i rentach (Dz. U. z 2013 r. poz.1440 z póź. zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącymi pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ustawy.

Osoby urodzone po dniu 31 grudnia 1948 r. w myśl uregulowania zawartego w przepisie art. 184 ust. 1 cytowanej ustawy mogą nabyć prawo do emerytury na powyższych warunkach po osiągnięciu wieku określonego w art.32 ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli:

- okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat

oraz

- okres składkowy i nieskładkowy wynoszący w przypadku kobiet co najmniej 20 lat.

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa wyżej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Wiek emerytalny, o którym mowa w art. 32 ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym wyżej przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z przepisem § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (Dz. U. nr 8 poz. 43 z póź. zm.)/ za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami składkowymi, okresami nieskładkowymi oraz ewentualnie okresami uzupełniającymi / okresy ubezpieczenia rolniczego, okresy pracy w gospodarstwie rolnym /. W myśl § 4 ust.1 cytowanego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Przepis § 2 ust. 1 cytowanego rozporządzenia wymaga do zaliczania okresów pracy w warunkach szczególnych do okresów uprawniających do wcześniejszej emerytury aby praca taka była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, wskazuje jednoznacznie, iż odwołująca legitymuje się wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych albowiem legitymuje się okresem takiej pracy, wynoszącym 15 lat i 7 dni.

Okres ten nie podlega zmniejszeniu o okresy nieświadczenia pracy, za które odwołująca zachowała prawo do zasiłku chorobowego. W sumie – co wynika z akt odwołująca za okres 19.02.1992 – 17.12.1998 takich okresów miała w rozmiarze 6 miesięcy i 11 dni.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażony został pogląd, że wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 313/09, OSNAP 2011, nr 19-20, poz. 260). Inaczej mówiąc, skoro ubezpieczona na dzień wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS posiadała wymagany do uzyskania prawa do emerytury w wieku obniżonym ogólny staż ubezpieczeniowy (okres składkowy i nieskładkowy) w wymiarze co najmniej 20 lat oraz minimalny wymagany co najmniej 15 – letni okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a nie spełniała jedynie warunku wieku, to okres pracy w warunkach szczególnych musiał być rozumiany w sposób, jaki był ukształtowany przed wprowadzeniem ust. 1a pkt 1 do treści art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, gdyż wymaga tego zasada ochrony ekspektatywy prawa do emerytury.

Uwzględniając powyższą ocenę należało uznać, że okresy pobierania świadczeń z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w okresach zatrudnienia w szczególnych warunkach nie wpłynęły na omawiany staż pracy w warunkach szczególnych.

Poza sporem pozostawało spełnienie przez odwołującą pozostałych warunków koniecznych do przyznania emerytury. Odwołująca legitymowała się na dzień 1 stycznia 1999 r. ponad 20- letnim okresem ubezpieczenia. W chwili wydawania decyzji miała również ukończony 55-ty rok życia.

Zaskarżona decyzja podlegała więc zmianie jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach sąd orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku mając na uwadze przepis art. 98 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych ... uznając, iż nakład pracy pełnomocnika procesowego uzasadnia przyznanie wynagrodzenia w wysokości podwójnej stawki minimalnej.